

Vianoce – sviatok sv. Štefana

Sk 6, 8 – 10. 7, 54 – 60

26. december 22

Milé sestry a bratia v Kristovi

Vianoce nás dnes na druhý sviatok prekvapujú svojim kontrastom: zatiaľ čo včera sme v duchu stáli pri betlehetských jasičkách, dnes máme pred očami nenávisť, teror, násilie. Pripomína nám to všetku neprávosť a násilie, ktorých sa aj dnes vo svete dopúšťajú tí, čo sa spoliehajú na moc a silu – preto, aby ostatným vnútili svoju predstavu sveta. Vidiac tento kontrast mohli by sme povedať: áno – taký je život. Idyla príjemného trvá krátko, aj vojny sa prerušujú len na jeden večer, či jeden deň (ak vôbec) - a po nich znovu nastupuje konfrontácia a násilie. Napriek tomu cítime, že podstata Vianoc nemôže byť v nejakom mechanickom v strede – niekde uprostred pekného a krutej reality sily. Takéto mechanické chápanie neguje poslanstvo Vianoc.

Patrí teda ešte sviatok sv. Štefana k Vianociam? A môžu predstavovať Vianoce aj niečo stálejšie, ako sviatočný deň? Vianoce v cirkvi neoslavujeme len dvoma sviatočnými dňami, ale celou oktávou, ôsmymi dňami, v ktorých si pripomínáme aj Ježišovu matku, aj Betlehetské neviniatka a takisto na druhý deň po oslave Ježišovho narodenia aj smrť prvého mučeníka - sv. Štefana. Prečo? Aby sme videli, že pravda evanjelia: láska, pokoj, radosť sú nielen očarujúce, ale zároveň ony nevyrastajú z idylky, ale z reality, ony aj niečo stoja.

Tak ako Ježiš najviac potvrdil božie kráľovstvo na kríži, podobnou cestou prešiel aj sv. Štefan. V Skutkoch apoštolov sme videli, ako sa voči nemu stupňoval hnev, závišť, nenávisť a nakoniec aj násilie a teror, ktoré ho napokon stáli život. Štefan musel životom zaplatiť za svoju vieru. Ale tento príbeh má našťastie aj druhú stranu tej istej mince. Tú, ktorá bezprostredne súvisí s Vianocami, s tým, čo nám Vianoce pripomenuli včera. A tou druhou stranou je pravda Krista, pravda evanjelia. Štefan nám ju ukazuje premietnutú do reality svojho života: najprv sa stal diakonom. Diakoni v prvej cirkvi boli tí, ktorí slúžili celému spoločenstvu – nielen slovom, ale v prvých dobách aj fyzicky – posluhovaním pri stoloch, pri spoločných slávnostiach. Napĺňali tak Ježišovu radu: kto chce byť medzi vami prvý, nech sa stane sluhom všetkých.

Štefan ale nezostal len pri tomto posluhovaní, jeho účinkovanie vyústilo logicky do ohlasovania Krista slovom. Skutočné ohlasovanie Krista je tiež služba, ktorá kladie na jej vykonávateľov vysoké nároky. Skutky apoštolov hovoria, že mal aj odporcov, ktorí nevedeli odolať jeho múdrosti. Môžeme si len domyslieť, že jeho múdrosť nebola múdrosťou naučenou v škole, nebola to múdrosť kníh, ale múdrosť, ktorá vychádzala zo života. Múdrosť, ktorá nebola ako kabát, ktorý si oblečieme pred inými, ale múdrosť, ktorá je zrastená s našim životom. Práve takou múdrosťou je múdrosť evanjelia, ktorú sme oslavovali včera - pri narodení Krista – božieho Slova.

Táto múdrosť v príbehu sv. Štefana dosiahla vrchol vo chvíli, kedy kameňovaný namiesto výkriku bolesti, či azda nenávisti vykrikol: Pane, nezapočítaj im tento hriech.

Dnešný sviatok nám týmto chce dať odpoveď na otázku, či Vianoce môžu byť niečím stálym, alebo sú len jednodňovou výnimkou. Sv. Štefan nám hovorí, že áno. Vianoce sú možné aj tak, napriek realite násilia dnešného sveta. Len si musíme zvyknúť na to, že ony začínajú v tichosti. Inak to ani nie je

možné. Vianoce sú sviatkom nie preto, že by sme ho takto vymysleli, aby sme si na pár hodín okrášlili života, ale sú sviatkom napriek realite sveta. Za toto poznanie vďačíme aj sv. Štefanovi a po ňom mnohým iným.